

obavu, pokud podle obyčejného stavu věci lze očekávat její dostavení se. Avšak právem poukazuje zmateční stížnost, uplatňujíc, že tu šlo o pouhou zcela nahodilou obžalovanému napadnuvší odpověď na řeč K-ové, o pouhé upozornění na následky, když prohlásila, že bude na obžalovaného žalovat, k závažným nedostatkům rozsudku po stránce subjektivní; i tu zeje v rozsudku podstatná mezera. Jedinou větou, kterou se rozsudek dotýká subjektivní stránky, uváděje, že »popírá-li obžalovaný to (patrně výrok, z něhož jest viněn), usvědčuje se sám, že si byl vědom nezákonnosti svého jednání«, nevystihuje rozsudek subjektivních náležitostí zločinu §u 98 b) tr. zák.; vědomí, že se taková činnost »příčí zákonu«, je pro posouzení viny bezpodstatným již vzhledem na ustanovení §u 3 tr. zák.; vyhledává se k naplnění skutkové podstaty zločinu §u 98 b) tr. zák. i ve směru subjektivním, jednak že si pachatel je vědom, že vyhrožuje zlem pod bodem b) tohoto §u blíže naznačeným, jakož i úmysl, by na ohroženém takovou vyhrůžkou vynutil nějaké konání, dopuštění nebo opomenutí, na něž nemá práva. Soud nezjišťuje, zda stěžovatelův úmysl v souzeném případě obsahuje veškeré tyto zákonem předpokládané složky: zda si obžalovaný uvědomil náležitě význam slov jím pronesených, a zda do nich vložil onen vážný smysl, jaký rozsudek zjistil po stránce o b j e k t i v n í, či zda se mu snad jednalo pouze o to, působiti na vůli K-ové opovědí zla, nedosahujícího působivosti vyhrůžky §u 98 b) tr. zák. (což by pak poukazovalo ke skutkové podstatě přestupku §u 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.), či zda se snad projev ten stal zcela mimovolně, jako nerozvázná, nahodile napadnuvší odpověď na řeč K-ové. Bylo proto i v tomto směru rozsudek pro nedostatek zákonných předpokladů po stránce subjektivní zrušiti jako zmatečný a, jelikož se nelze obejít za tohoto stavu věcí bez nového hlavního přelíčení, věc vrátiti za souhlasu generální prokuratury již v zasedání neveřejném ve smyslu §u 5 novely k trestnímu řádu soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2387.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

»Exekuce hrozí«, ví-li dlužník, že v určité době má platiti, avšak platiti nechce nebo je si vědom, že mu platiti nebude možno.

Předmětem přečinu §u 1 zákona mohou býti i věci zastupitelné a takové, které byly prodány dlužníku jeho věřitelem za účelem dalšího zcizení.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Zm I 888/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. října 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávná jest námitka, kterou napadá zmateční stížnost rozsudek s hlediska důvodů zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., jakoby činu obžalovaného scházela objektivní zákonná podmínka, totiž hrozící exekuce. Tvrzení zmateční stížnosti, jakoby k exekuci bylo došlo teprve v květnu 1925, přičí se rozsudkovému zjištění, podle něhož k výkonu exekuce došlo již dne 23. dubna 1925 (§ 288 čís. 3 tr. ř.); povolena musila býti exekuce ovšem ještě dříve. Exekuce hrozí pak každému, kdo ví, že v určité době má platiti, avšak platiti nechce nebo je si vědom, že mu platiti nebude možno. Rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný prodal zboží, dodané mu firmou V. a M., teprve po té, kdy naň firma podala žaloby o zaplacení svých pohledávek vůči němu, opravňovalo nalézací soud nejen k závěru, že si obžalovaný hrozící mu exekuce byl vědom, nýbrž i k rozsudkovému výroku, podle něhož obžalovaný odstranil ony majetkové předměty v úmyslu, by z části zmařil uspokojení oné firmy, své věřitelky. Exekucí hrozící obžalovanému míní rozsudek zřejmě mobilární exekuci na ono zboží, pocházející od firmy V. a M. a jest proto bezpodstatnou též námitka zmateční stížnosti, že se k subjektivní skutkové podstatě maření exekuce vyžaduje předsevzetí zmařiti určitý druh exekuce nebo stížiti (odsunouti) věřitelovo uspokojení. Rozsudek zjišťuje výslovně a právem, že obžalovaný jednal v úmyslu, zmařiti uspokojení své věřitelky.

Oprávnění nelze přiznati zmateční stížnosti ani, pokud dovozuje, že odstraněním majetkových předmětů ve smyslu §u 1 zákona o maření exekuce není prodej zastupitelných věcí, které věřitel dodal svému dlužníku, by je týž dále zcizil, jelikož prý v případech, v nichž zboží bylo dáno na úvěr, lze jedině tímto dalším zcizením zjednati si možnost uspokojení věřitelova. V onom zákonném předpisu je řeč o věcech movitých a nemovitých, o předmětech majetkových vůbec, nemůže tudíž býti nejmenší pochybnosti o tom, že předmětem trestného činu mohou býti také věci zastupitelné, a to ovšem i takové věci, které dlužníku prodány byly jeho věřitelem za účelem dalšího zcizení. Ona další úvaha zmateční stížnosti nehodí se však na daný případ již proto, že ani obžalovaný se nehájil v ten rozum, jakoby byl zboží prodal k tomu cíli, by z výtěžku uspokojil firmu V. a M., rozsudek naopak zjišťuje, že stržených peněz použil pro sebe a pro svoji rodinu a že zboží odstranil v úmyslu, by uspokojení své věřitelky z části zmařil.

Čís. 2388.

S hlediska §u 174 II c) tr. zák. nezáleží na tom, zda jest uzavřena místnost nebo schránka, v níž se věc nalézá, či zda jest opatřena zavírací překážkou (přístup k ní zamezující nebo aspoň stěžující) věc sama.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Zm I 68/26.)